

LIMITOVANÁ EDICE

KRÁL HADRNÍK

KRONIKY CASTELLANE kniha druhá
CASSANDRA CLARE

KRÁL HADRNIK

CASSANDRA
CLARE

KRÁL HADRŇÍK

#B3KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

The Ragpicker King Copyright © 2025 by Cassandra Clare, LLC

All rights reserved.

Translation © Pavel Kaas, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Král Hadrník

Z anglického originálu *Ragpicker King*, poprvé vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York, přeložil Pavel Kaas

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333/5,

196 03 Praha 9 – Čakovice, v edici #BOOKLAB v roce 2026

Editorka Aneta Křížková

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1273-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

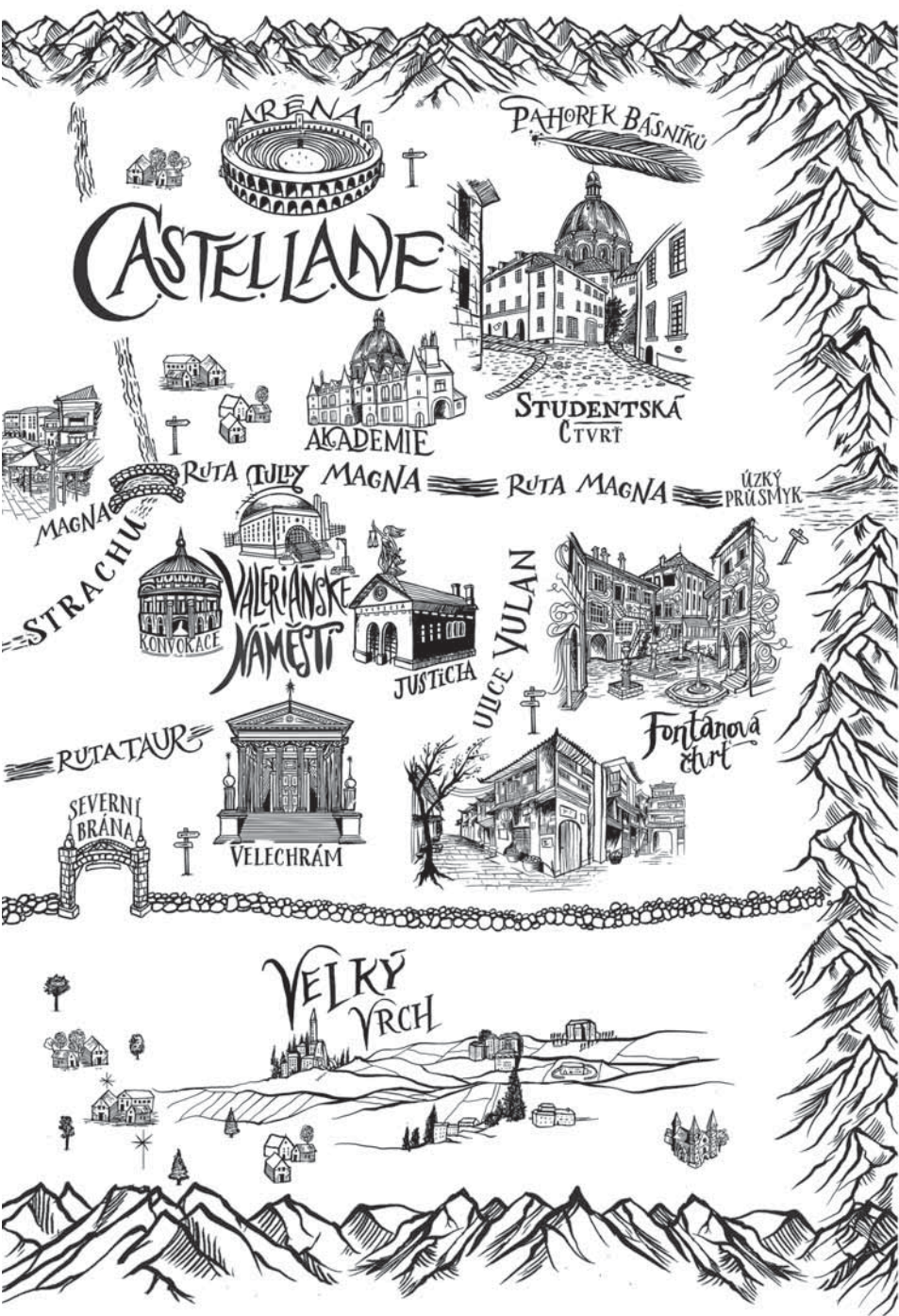
info@slovart.cz

Věnováno mé babičce Isabel

*Ty opustíš své všechny věci milé
i nejdražší, to první rána smutná,
jíž vyhnanství luk nechybí se cíle.
Ty zkusíš, cizí chléb jak slane chutná,
a cizí schody nahoru a dolů
jak šlapati, je věru cesta rmutná.*

– DANTE, *Božská komedie (Ráj)*
překlad Jaroslav Vrchlický

CASTELLANE

STUDENTSKÁ
ČTVŘT

RUTA JULY MAGNA

RUTA MAGNA

ÚZKÝ
PRŮSMYK

VALERIÁNSKÉ
NÁMĚSTÍ

JUSTIČKA

ULICE YULAN

Fontánová
čtvrt

RUTA TAUR

SEVERNÍ
BRÁNA

VELECHRAM

VELKÝ
VRCH

DANNEMORE

ROZTĚPENÉ
≡ MOŘE ≡
∞

ZIPANGO

HANZA JIQAŁ
★ HADHEIM

GEUMJOSEON

GEUMSEONG ★

SEN-COU

★ ŠAN-KAN

≡ MOŘE ≡
CHAN-CHAJ
∞

MARAKAND

TIHOZAPADNĚ
GESTA

★
INDRAPRASTHA

HIND

TAPROBANA

≡ MOŘE ≡
LAKŠA
∞

KUČ

PROLOG

Artal Gremont, dědic čajového Privilegia z Castellane, nikdy neměl oceán zrovna v lásce. Byl to samozřejmě zdroj jeho bohatství. Na čaji a kávě, které se přepravovaly na elegantních lodích přes moře do přístavu Castellane, jeho rodina pohádkově zbohatla. Teoreticky si moře cenil, ve skutečnosti mu však připadalo fádňí, nevýrazné a nudné.

Gremontovi ale připadalo nudné téměř všechno. Lidé mu připadali nudní a obecně omezení. Většina večírků byla nudná. Být synem držitele Privilegia v Castellane, s penězi, ale bez skutečné moci, bylo stejně tak nudné. A když se snažil udělat si život zajímavějším, byl rodiči poslán do vyhnanství, aby dohlížel na obchody s čajem v cizích zemích. To už bylo nudné přímo *nesmírně*.

Teď se ale začínaly dít i zajímavější věci. Po otcově smrti zdědil čajové Privilegium a byl povolán zpět do Castellane, čímž jeho exil skončil. Zarezervoval si místo na nejbližší lodi opouštějící přístav Taprobana: byla to jedna z galeon Laurenta Adena, která právě vezla do Castellane zásilku teakového dřeva. Loď měla šest malých kajut pro cestující na zádi, ale okny disponovaly jen prostorné kajuty kapitánovy. Gremontova kabina připomínala spíš kobku s lůžkem upevněným ke stěně a stolem přišroubovaným k podlaze, aby se při houpání lodi neposouval.

Nuda, nuda, nuda. Gremont nervózně přecházel po kajutě. Na té zatracené lodi nebylo co dělat a jeho neklid sílil. Když se do takového stavu dostal, často *musel* udělat něco, aby se cítil lépe. Byla to potřeba, jakou jiní muži cítí po jídle nebo vodě.

Laurent Aden však bohužel na své lodi vyžadoval přísnou kázeň a neměl valné pochopení pro Artalovy potřeby. Minulý týden, poté co opustili přístav ve Faváru, byla objevena mladá černá pasažérka, ale Artal se s ní stačil sotva trochu pobavit, než se o tom Laurent dozvěděl a nechal dívku z Artalovy kajuty okamžitě odvést. Padlo mezi nimi pár ne zrovna zdvořilých slov a kapitán dal Artalovi jasně najevo, že pokud se na *Černé růži* bude pouštět do dalších podobných dobrodružství, bude v dalším přístavu bez okolků vysazen a žádné jeho Privilegium mu nepomůže.

Nevěděl, co se s dívkou stalo, a bylo mu to jedno. Zašpinila mu krev jeho oblíbené sako, což ho znechutilo. I když ne tolik jako to, že byl teď uvězněn v této kobce.

Laurent mu zakázal potulovat se po lodi, ale Laurent ať si říká, co chce. K čertu s ním. Gremont prudce otevřel dveře své kajuty a vydal se ven do úzké chodby, která se táhla po celé délce lodi. Z hřebíku na stěně sundal prosklenou lucernu. Nejlepší bude vyrazit rázně a sebevědomě, pomyslel si a vydal se ke schodišti, které vedlo na otevřenou palubu. Cílevědomý krok vyvolává dojem, že máte něco důležitého na práci.

Prošel kolem lodní kuchyně, kde kuchař podřimoval vsedě na židli nad dřevěným vědrem s napůl oloupanými bramborami. Díky nebesům, že už bude na moři jen pár dní. Gremontovi už se ze soleného hovězího, vařených brambor a loje zvedal žaludek.

Nahoře na palubě ho ovanul svěží mořský vzduch. Měsíc visel nízko nad obzorem a ozařoval bledým světlem brázdu za lodí. Plachetní lana ležela svinutá v úhledných klubkách jako spící hadi.

Jiný by nejspíš obdivoval výhled, krásu hvězd, jimiž byla noční obloha poseta, a mořskou hladinu připomínající tepané sklo. Gremont se na to všechno jen zamračeně díval. Moře bylo bariérou

mezi ním a Castellane, mezi ním a znovuzískáním všeho, co mu bylo ve vyhnanství upřeno.

Vrznutí palubového prkna pod nohama ho upozornilo, že není sám. Když se otočil, musel důkladně napnout zrak; zhmotnila se mu před očima teprve po chvílce, jako stín vystoupivší ze stínu ještě temnějšího. (Když to před ním předvedla poprvé, málem omdlel leknutím, ale teď už si na její magii zvykl.) Byla jako obvykle celá zahalená v hladké černé kombinéze, v níž ze všeho nejvíc připomínala profesionálního nájemného zabijáka. Zahalenou měla i tvář, což Gremonta znepokojovalo, přestože moc dobře věděl, jak pod tímto převlekem vypadá.

„Přišla jsem vám poblahopřát k nadcházející svatbě, Artale,“ řekla. Její hlas byl tichý a chraplavý. Kdyby neznal její pohlaví, pochyboval, že by ho dokázal uhodnout.

„Asi nemá smysl se vás ptát, jak jste se sem dostala z pevniny,“ odvětil kysele. „Nejspíš jste přiletěla na netopýrovi, co?“

Zasmála se. „Na muže, který se chystá uzavřít velmi výhodné manželství, jste až zábavně zahořklý.“

Odfrkl si. „Víte, že jsem měl vyšší cíle, než je Antonetta Alleynová.“

„Vím, že jste usiloval o Anjelicu z Kutani. Ale její rodina by vás nikdy nepřijala; je to královský rod, a královská krev se může mísit zase jen s královskou.“

„Předpokládám, že vy byste to měla vědět.“

Ušklíbla se a plavně vyskočila na pažení lodi. Snadno tam udržela rovnováhu, ačkoli Gremontovi se z pouhého pomýšlení na pád do té hloubky dělalo nevolno. „Nebudte tak kyselý, Gremonte. Doufám, že si nehodláte rozmyslet naši dohodu.“

Gremont ucítil lehké mrazení v zádech. Věděl o ní, že ovládá magii, i když vyrůstal v přesvědčení, že veškerá magie s výjimkou drobných kouzel vymizela po Rozštěpení. Když mu poprvé dokázala, že se mýlí, byl v naprostém šoku. Na hřbetě ruky měl na to dosud památku – lesklou jizvu spálené kůže ve tvaru vzdáleně připomínajícím mořskou hvězdici.

I teď se jí bál, jakkoliv ho trápilo, že to ví. „Nic si rozmýšlet nehodlám,“ řekl.

„V pořádku.“ Pod maskou bez očí a bez tváře na něj zírala jako tmavý stín na pozadí nekonečné modři noční oblohy a moře. „Doufám, že jste z odolnějšího materiálu než váš otec. I on nás ujišťoval o své loajalitě, ale nakonec se rozhodl nás zradit.“

„Vždycky byl slaboch,“ zamumlal Gremont. Jeho otec nehnul ani prstem, aby ho zachránil před vyhnanstvím, a Gremont na to nikdy nezapomněl ani mu to neodpustil. Jeho matka byla zrovna tak slabá, ale od ženy se nedalo očekávat tolik, a když nic jiného, alespoň ho slepě zbožňovala. „Nemusíte mi připomínat, že kdyby se nezatahalo za určité nitky, nevracel bych se z vyhnanství tak brzy. Dobře vím, komu jsem zavázán.“

„To ráda slyším,“ řekla, „protože se naskytla nová příležitost. Šance, abyste prokázal svou chytrost. Zdá se, že vaše drahá nastávající choť, Antonetta z hedvábného Privilegia, má jisté informace. Potřebujeme na naší straně ještě někoho dalšího a ona ví, jak se k němu dostat.“

„Antonetta? Vážně? Nenapadlo by mě, že v té své prázdné hlavě vůbec nějaké informace nosí.“

„I myš může narazit na drahocenný drobeček. Každopádně, jakmile se oženíte, máte bezvýhradné svolení dostat z ní pravdu. Jakýmikoli prostředky, které upřednostňujete.“

„Vážně? Jakýmikoli prostředky?“ Gremont se ušklíbl. „Nezklamu vás, má paní.“

„Snažte se nenechat se příliš unést, Artale. Prozatím se Liorada Alleynová bojí víc nás než rodu Aurelianů, ale pokud se tento kalkul změní, mohlo by to znamenat problémy pro všechny naše plány. Váš sňatek s Antonettou je další pákou, kterou můžeme využít k zastrašování naší drahé Liorady. Tak nechte tu dívku naživu, ano? Udělejte mi tu laskavost.“

„Samozřejmě,“ odvětil Gremont. „Ponechat ji naživu bude stejně mnohem větší zábava. Bude to moje vlastní zábavná hračka. Uvidíme, jaká je, až se na ní začne trhat hedvábí.“

Temná postava se uchichtla. „Je tak hezké vidět vás spokojeného, Artale. Ale pamatujte – na Velkém vrchu je mnoho těch, kteří by rádi viděli naše selhání. Mnozí jsou stále věrní rodu Aurelianů. Nezapomeňte nosit amulet. Je mocnější, než si myslíte.“

„Zajisté.“ Artal zvedl ruku a dotkl se přívěsku, který mu dala v Taprobaně, ještě než vůbec vstoupil na tuto loď. „Byl bych hlupák, kdybych pohrdal jeho ochranou. A vy byste se ke mně nepřidala, kdybych byl hlupák.“

Na to neřekla nic. Poněkud uražený Artal vzhlédl, aby zjistil, proč mlčí, a uviděl, že zmizela. Přiskočil k pažení a naklonil se přes něj, ale dole viděl jen tmou, vodu a odlesk měsíčního světla, který se jako stříbrná brázda táhl přes moře a ukazoval cestu ke Castellane.

KAPITOLA PRVNÍ

Kel s Conorem v Seníku trénovali šerm.

Už nějakou dobu nebylo moc času na trénink a oba jako by zrezivěli. Přesto se jim pohyby vybavovaly jako vždy. Svaly mají paměť, říkával často Jolivet. Kel ráno začínal ztuhlý, tělo ještě napůl spalo a klouby se bránily protahování. Teď, po zhruba hodině cvičení v prostoru, kde trénovali odmala, se už cítil pružný a jeho svaly reagovaly rychle a plynule.

Plochá strana jeho meče s tupou špičkou narazila do Conorova s kovovým zazvoněním. Kel se snažil využít své výhody, ale tentokrát Conor uskočil na jeden z balíků sena, které rozházené po místnosti sloužily k vytvoření proměnlivého terénu pro trénink. Zvedl levou ruku na znamení přestávky.

Kel spustil ruku s mečem a uvolnil se v ramenou.

Conor si prohrábl zpoceně tmavé vlasy a zamračil se. „Musíme trénovat častěji,“ řekl. „Sotva si vzpomínám, co mám s tou zbraní dělat. Příliš mnoho večerů jsem strávil za stolem, kde jsem procvičoval leda psaní. Za poslední měsíce jsem se samou nečinností proměnil v pudink, Kelliane.“

„Slovo *pudink* bych zrovna nepoužil,“ namítl Kel. Conor byl pořád stejně štíhlý a v kondici. I když byl zaneprázdněný, stále plaval a téměř každý den jezdil na své klisně Asti. Kromě toho, nedělala si snad královna ještě docela nedávno starosti, že je příliš

hubený? Pokud měl nějaké potíže, mnohem pravděpodobněji je způsobovalo dlouhé ponocování a nedostatek spánku.

Ne že by si to Kel kdy dovolil vyslovit. Conor byl ochoten od Kela vyslechnout věci, které by od nikoho jiného nikdy nesnesl, ale téma velké Conorovy změny, která začala před třemi měsíci – jeho podivná nová oddanost roli skutečného vládce – to bylo tabu i pro princův živý štít. Kel se domníval, že ta změna je pro Conora jakýmsi pokáním, ale byla to jen domněnka a tak to nejspíš mělo zatím zůstat. Conor o tom nechtěl mluvit a Kel nenaléhal.

„Jestli chceš, můžeme trénovat častěji,“ řekl teď. „Můžeš se připojit ke mým lekcím s Jolivetem. Jsem připraven,“ dodal, „pomoci ti s jakoukoli protipudinkovou aktivitou.“

Zvedl meč na znamení, že oddechový čas skončil. Conor se zasmál, s otočkou seskočil z balíku sena a rozmáchl se k bočnímu seku. Kel zareagoval sekem shora a meče se střetly s ocelovým třeskem. Kel odskočil dozadu, aby zůstal mimo dosah, když proti němu Conor vyrazil.

Trénovali spolu už tak dlouho, že navzájem znali své způsoby boje: Conor měl sklony k přílišnému riskování, Kel zase k přehnané opatrnosti. Tréninkové úsilí jim nebránilo si povídat, i když vykrývali a opětovali údery, vyrazeli do protiútoků a prováděli klamné manévry.

„Cítíš se připravený?“ zeptal se Kel. „Bude to první zasedání Sluneční sněmovny od... po téměř čtyřech měsících.“

Málem řekl *od toho masakru v Zářící galerii*. Ačkoli byl Conor ochoten mluvit o útoku na palác a vraždě malé princezny ze Sarthe, nerad si to připomínal. Pořád jej to pronásledovalo v nočních můrách, z nichž se budil s křikem; Kel, který spal s princem ve stejné místnosti, pak zůstával vzhůru a napjatý jako struna čekal, až se Conorovi zklidní dech a princ znovu usne.

Odraz, výpad, odvěta. Conor se hbitě skrčil, ale v jeho tváři se nepohnul ani sval. „Je to banda zbabělců,“ prohlásil na adresu držitelů Privilegií – jedenácti nejmocnějších rodin v Castellane. „Polovina z nich jako by byla přesvědčená, že je všechny zavraždí v okamžiku,

kdy vkročí do Mariventu.“ (No popravdě řečeno, pomyslel si Kel, když naposledy všichni přišli do Mariventu na hostinu, málem je *skutečně* všechny povraždili.) „Samozřejmě *neřeknou*, že tohle je ten problém. Hrozně předstírají, jak jsou zaneprázdnění, nebo si vymýšlejí nejrůznější zdravotní potíže. Jenže Mayesh rozšířil zvěst, že vystoupím s důležitým oznámením, takže je tentokrát pohání zvědavost.“

Navzdory obavám šlechty byl Conor odhodlán co nejdříve obnovit měsíční schůze Sluneční sněmovny. Zašel za každým z odpůrců jednotlivě, aby jim zdůraznil, že se nemohou skrývat jako krysy, ale že musí předvést pevnou, neochvějnou jednotu. Špióny se to v Castellane jen hemží – obzvlášť teď, když je stát sarthskými požadavky ždímán jako hrozny v lisu. Pokud se ovšem vyzvědači vrátí do vlasti s informací, že je castellanská vládnoucí třída vyděšená, nakonec to pro ně všechny může dopadnout jen hůř.

„A že je to docela významné oznámení,“ řekl Kel.

Conor se pokusil o vertikální sek, Kel ho ale nacvičeným chvatem odrazil. Conor se na něj ostře podíval. „Děláš si starosti,“ řekl. „Myslíš, že dělám chybu?“

„Ne,“ řekl Kel. „Ale šlechta s tebou možná nebude souhlasit. Naposledy, když jsi jim oznámil, že se oženíš, abys vyřešil problémy země, skončilo to špatně.“

Špatně bylo slabé slovo. *Špatně* rozhodně nevystihovalo ta jatka v *Záříci galerii*, která byla příčinou Conorových nočních můr. A také důvodem, proč Kel nejenže nekladl otázky, ale navíc zachovával tajemství. Mnohem více tajemství, než si kdy přál zachovávat.

„No, tohle rozhodnutí nebylo jen moje. Podíleli se na něm i Jolivet a Mayesh. A má matka. Co se týče mého otce... No, z téhle strany žádnou odpověď nedostanou.“

Vskutku ne. Den po masakru vstoupil král do Severní věže a od té doby ji neopustil. Nosili mu tam jídlo; nevycházel ven, nemluvil, nereagoval, když jej někdo oslovil. Mayesh to zdůvodňoval jakýmsi šokem – říkal tomu katatonie – a vysvětloval, že se to stejně jako nemoc časem spraví.

To, že se král zcela stáhl z veřejného života, však zůstávalo tajemstvím. Kromě Kela jen Conor, Mayesh, Jolivet a královna věděli, že nemluví a že „královy rozkazy“, které vycházejí ze Severní věže, jsou ve skutečnosti Conorovy, a že je vydává podle doporučení a rad Mayeshe a Joliveta.

„Ano,“ řekl Kel. „Je to docela ostuda. Celou tu dobu jsi s mimořádnou diplomacií odvracel válku se Sarthe.“ *Práce dlouho do noci, pečlivě koncipované dopisy, omluvy, které nepřipouštěly žádnou vinu, ústupky bez kapitulace.* „Ale uznání se nedočkáš. Od šlechty ne.“

„Možná ne,“ řekl Conor. „Ale s vydíráním mám zkušenosti já.“ Jeho úsměv byl náhle jako ledové ostří. „Sarthským vůbec nejde o to pomstít smrt princezny. Zajímá je jen jako páka, kterou jim to dává ke vznášení požadavků. A jakmile do tebe vyděrač zatne drápek, jen tak to neskončí. Oni se budou vracet a budou chtít pořád víc, ať jim dáš cokoli. Sarthe jednoho dne jen tak nezmizí, jako se vypařil Kličař Midas.“

Kličař Midas. Kelovi se pořád nechtělo uvěřit, že zločinec, s nímž kdysi vyjednával o Conorově bezpečí a duševním zdraví, prostě opustil Castellane. Byla to právě Midasova existence, co ho v první řadě vtáhlo do stínového světa Krále Hadrníka – Midas se sám stal Andreyenovým vyzyvatelem a Král Hadrník si Kela najal, aby zjistil, kdo z Velkého vrchu financuje Midasovy různé zločinecké podniky. Midas se Kelovi jevil jako krutější a nebezpečnější verze samotného Krále Hadrníka. Jeho nebrzdil Andreyenův poněkud záhadný smysl pro čest. Byl jako neřízená střela schopná čehokoli.

Conor stále mluvil o Sarthe; Kel se přinutil vrátit se do přítomnosti. „Jediné, co Sarthiany zastaví, je, když ukážeme, že jsme příliš silní na to, aby nás bylo možné zastrašit. Pokud si tím sňatkem zajistíme peníze a válečné lodě, Sarthe si uvědomí, že je příliš nebezpečné snažit se nás úplně vysát.“ V šedých očích se mu zablesklo. „To mi něco připomíná. Když už mluvíme o sňatku, brzy by měl dorazit Artal Gremont. Pak se budeme všichni muset

připravit na ten nekonečný triumf, protože lady Alleynová se chystá provdat dceru.“

Kel se pokusil odrazit Conorův výpad, ale zareagoval o zlomek sekundy později a Conor ho klepl košem kordu, jako by chtěl říct: *Dávej si pozor*. Kel ze sebe prkenně vypravil: „Vskutku, tohle bude vyvrcholení jejích plánů s Antonettou. Zajímalo by mě, co si najde za další zábavu, až zaschne inkoust na oddacím listu.“

„Předpokládám, že udělá vše, co bude v jejích silách, aby se vměšovala do záležitostí Gremontova čajového Privilegia a propojila je se svým vlastním,“ řekl Conor. „Budu na ně oba muset dohlédnout. Tolik moci soustředěné v jedné rodině pravděpodobně způsobí problémy. Antonetta alespoň není ambiciózní,“ dodal, „i když ji matka možná ponouká, aby dělala potíže.“

Není ambiciózní. Takhle Antonettu vnímali všichni; jen Kel věděl, že se všichni mýlí. Vzpomněl si, jak mu říkala, že chce převzít kontrolu nad hedvábným Privilegiem, a jindy zase jak se mu svěřila, že její matka nepovažuje za přijatelné, aby Privilegium ovládala svobodná žena. Pokud by se ale s Gremontem vzali, každý by si své Privilegium ponechal samostatně, dokud by nenastal čas je předat další generaci. To, že byla ochotna si vzít hulváta, jako je Gremont, aby ovládla nejcennější Privilegium v Castellane, o jejích ambicích vypovídalo víc než dost.

„Ale na druhou stranu,“ pokračoval Conor a vzápětí špička jeho meče odrazila Kelův a lehce ho škrábla na rameni. Kel na okamžik znehybněl na znamení, že soupeři přiznává bod. „Často si vzpomínám na to, co starý Gremont řekl před smrtí. Nikomu se nedá doopravdy věřit.“

Kel maně přivřel oči, když si vzpomněl na starcova slova. Byl u toho, když Gremont zemřel. Jako jediný stál po jeho boku, když stařec odcházel na věčnost, a Gremont ho ani nepoznal. Myslel si, že je to Conor.

Nevěřte nikomu, zasípal tenkrát. Ani matce, ani rádci, ani přátelům. Nikomu na Velkém vrchu nevěřte. Důvěřujte jen svým vlastním očím a uším, jinak si Šedý had přijde i pro vás.